

Kapitola jedenáctá přichází mistr nitkář

KDYŽ ZOUFÁLEK OPĚT PŘIŠEL K VĚDOMÍ, slyšel buben. Jeho táta bubnoval do rytmu, v němž zaznívalo mnohem více *búm* a mnohem méně *ta*. Lester a bubínek společně vytvářely zlověstný zvuk, který zněl asi takto: *Búm-búm-búm-ta. Búm-búm-búm-ta.*

„Uvolněte cestu niti!“ zvolal myšák, který shromážděním tlačil dřevěnou špulku červené niti.

„Uvolněte cestu niti!“

Búm-búm-búm-ta, tloukl buben.

„Do sklepení!“ vřeštěly myši.

Zoufálek ležel na zádech a nevěřičně mrkal. Jak je možné, že se všechno tak příšerně zvrhlo? ptal se v duchu. Copak někoho milovat není dobré? V příběhu v knize byla láska něčím velmi dobrým. Protože rytíř miloval sličnou pannu, byl ji schopen zachránit. Poté žili šťastně až do smrti. Tak to tam stálo. V té knize. Taková byla poslední slova na stránce. *Šťastně*

až do smrti. Zoufálek si byl jistý, že přesně tato slova si četl pořád a pořád dokola.

Jak tak ležel na podlaze, kolem se rozléhal buben, myši vřeštěly a mistr nitkář volal: „Ustupte z cesty, ustupte z cesty!“, Zoufálka znenadání napadla děsivá myšlenka: co když pravdivá slova nějaká jiná myš snědla? Co když rytíř a sličná panna *nežili* šťastně až do smrti?

Milý čtenáři, věříš, že opravdu existuje něco jako žít šťastně až do smrti? Nebo jsi, podobně jako Zoufálek, už začal pochybovat, zda šťastné konce vůbec existují?

„Šťastně až do smrti,“ zašeptal Zoufálek. „Šťastně až do smrti,“ zopakoval ještě jednou, když se vedle něho zastavila špulka niti.

„Nít, nit, nit,“ bručely si myši.

„Omlouvám se,“ řekl myšák za špulkou, „ale musím tě požádat, aby ses zvedl. Musím vykonat svou práci.“

Zoufálek se pomalu postavil na všechny čtyři.

„Na zadní, prosím,“ vysvětloval mistr nitkář. „Taková jsou pravidla.“

Zoufálek se postavil na zadní.

„Děkuji,“ řekl myšák. „Tak se mi to líbí.“

Zoufálek přihlížel, jak mistr nitkář odmotal ze špulky kus červené niti a vytvořil na ní smyčku.

„Akorát na krk,“ zamumlal. „Ani víc, ani míň. Tak mě to naučil poslední mistr nitkář: jen tolik niti, aby vystačila na krk.“ Vzhlédl k Zoufálkovi a potom se opět zadíval na smyčku niti. „A ty, můj příteli, máš krček malý.“

Mistr nitkář zvedl ruce a chytil Zoufálka kolem krku. Naklonil se a Zoufálek z něho ucítil celer. Když mistr nitkář utahoval nit, Zoufálek cítil jeho dech i v uchu.

„Je krásná?“ zašeptal mistr nitkář.

„Co prosím?“ zeptal se Zoufálek.

„Pst. Je ta princezna krásná?“

„Princezna Hráška?“

„Ano.“

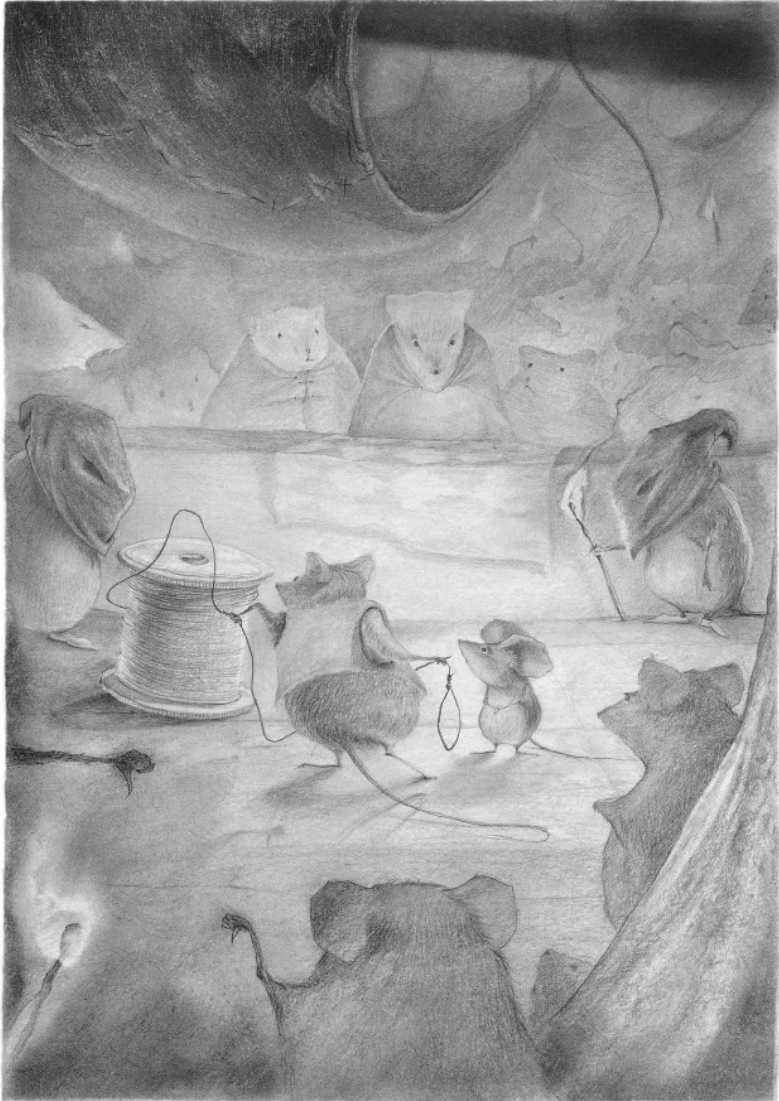
„Je tak spanilá, že si to nelze ani představit,“ odpověděl Zoufálek.

„Věřu tak,“ mistr nitkář na to. Odtáhl se. Pokýval hlavou. „Spanilá princezna, tak tak, jako v pohádce. A ty ji miluješ, jako rytíř miluje pannu. Miluješ ji dvorskou láskou, láskou, která se zakládá na statečnosti a zdvořilosti a úctě a oddanosti. Tak tak.“

„Jak to víte?“ divil se Zoufálek. „Jak jste se dozvěděl o pohádkách?“

„Pssst.“ Myšák se naklonil a Zoufálek opět ucítil celer, zelený a čerstvý. „Odvalu, příteli,“ zašeptal mistr nitkář. „Buď statečný, kvůli princezně.“

„Akorát na krk,“ zamumlal myšák. „Ani víc, ani míň.“

A potom poodstoupil, otočil se a zahřímal: „Moje myší shromáždění, nit jsem přivázal. Uvázal jsem na ní uzel.“

Z davu se ozvalo souhlasné burácení.

Zoufálek vypjal hrud'. Došel k rozhodnutí. Udělá to, co mu řekl mistr nitkář. Bude statečný, kvůli princezně.

I kdyby (milý čtenáři, mohla by to být vůbec pravda?) žádné šťastné konce neexistovaly.

